

Sp. zn.:7S/127/2016 -
IČS: 7016201319

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tamary Sklenárovej a členov senátu JUDr. Juraja Tymka a JUDr. Pavla Tkáča, v právnej veci žalobcu ART-ES, s.r.o., Hlavná 107, Košice, IČO: 36 577 260, právne zastúpeného ..., proti žalovanému Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, IČO: 17 331 927, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 26.10.2016, sp.zn. : SK/0013/99/2016 takto

r o z h o d o l :

- I. Žalobu z a m i e t a .
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobou zo dňa 15.12.2016 doručenu Krajského súdu v Košiciach toho istého dňa sa žalobca prostredníctvom právneho zástupcu domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného - Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave, zo dňa 26.10.2016 sp. zn. : SK/0013/99/2016, ktorým žalovaný ako správny orgán druhého stupňa rozhodol podľa § 58 ods.1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj: „Správny poriadok“) o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Košiciach pre Košický kraj (ďalej aj : správny orgán prvého stupňa“, resp. „ prvostupňový správny orgán“) zo dňa 23.11.2015 č.: P/0358/08/15, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods.1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte aj : „zákon o ochrane spotrebiteľa“) uložená pokuta vo výške 500,- eur pre porušenie povinnosti predávajúceho vyplývajúcej z § 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach potvrdil.

2. Z preskúmaného rozhodnutia žalovaného vyplýva, správny orgán prvého stupňa

rozhodnutím uložil žalobcovi ako účastníkovi konania pokutu vo vyššie uvedenej sume pre porušenie povinnosti predávajúceho uvedenú v ustanovení § 16 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľov, v zmysle ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku, keď účastník konania pri kontrolnom nákupe dňa 20.08.2015 nevydal spotrebiteľom t.j. inšpektorom SOI doklad o kúpe 1 ks zákusku Figaro 150g, zakúpeného vo vykonanom kontrolnom nákupe a účtovanom pracovníkom žalobcu v sume 1,50 eur.

3. Rozhodnutie o uložení pokuty správny orgán prvého stupňa odôvodnil tým, že dňa 20.08.2015 pracovníkmi Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj bola vykonaná kontrola v prevádzkarni účastníka konania (žalobcu) : cukráreň ART, Hlavná 107, Košice, kde bolo zistené, že účastník konania nezabezpečil dodržanie povinnosti predávajúceho podľa § 16 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa a v rámci kontrolného nákupu nevydal spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku. Konštatoval, že za zistený nedostatok a tým aj za preukázané porušenie zákona zodpovedá účastník konania ako predávajúci podľa § 2 písm. b zákona o ochrane spotrebiteľov. Z uvedeného dôvodu bolo voči účastníkovi konania na základe podnetu správneho orgánu začaté správne konanie o uložení pokuty, čo mu bolo oznámené listom zo dňa 22.10.2015. Účastník konania využil svoje procesné právo a k dôvodom začatia správneho konania sa vyjadril v liste z 26.10.2015, v ktorom sa odvolal na ním podané námietky k inšpekčnému záznamu ako aj nesprávnemu postupu správneho orgánu pri vykonaní kontroly. Zároveň opakovane oznámil správne orgánu, že nerozumie dobre a zrozumiteľne slovenskému jazyku, teda jazyku, v ktorom je vedené správne konanie a vyhlásil, že jazyk, ktorému rozumie je chorvátčina. Vytykal správne orgánu prvého stupňa, že skutkový stav veci nebol zistený dostatočne a objektívne, preto za účelom jeho doplnenia navrhol vypočuť pracovníkov, ktorí vykonali označenú kontrolu ako aj samotného predavača Vyjadril podozrenie, že kontrolný orgán postupoval pri kontrole nezákonným spôsobom, keď nepoučil kontrolovanú osobu a jeho zamestnanca pred podaním ich vyjadrenia. Tvrdil, že dokazovanie o vydávaní dokladu o kúpe sa má vykonať bezprostredne po zaplatení kontrolného nákupu a vydaní zakúpeného tovaru, nie až po vzdialení sa od predajného miesta a s odstupom času, pretože neskôr by mohlo dôjsť k zámene skutku, a po uplynutí určitého času už nie je možné ani objektívne a dostatočne potvrdiť, či vôbec a aký tovar mal byť v kontrolovanom nákupe zakúpený. V danej veci bol zákusok z kontrolovaného nákupu bol pracovníkom správneho orgánu zlikvidovaný jeho neoprávnenou konzumáciou, čo spôsobuje aj nepreskúmateľnosť správnosti tvrdených údajov. Správny orgán v rozhodnutí prvého stupňa ďalej konštatoval, že dňa 07.09.2015 mu bolo doručené písomné vyjadrenie kontrolovanej osoby zo dňa 02.09.2015 označené ako „vyjadrenie k inšpekčnému záznamu zo dňa 20.08.2015 - námietky“, ktoré bolo v časti vykazujúcej znaky sťažnosti podľa zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach vybavené osobitným postupom s tým, že vo vyjadrení k inšpekčnému záznamu účastník konania vzniesol totožné námietky ako vo svojom vyjadrení k začatiu správneho konania. Správny orgán po preskúmaní všetkých podkladov pre rozhodnutie dospel k záveru, že účastník konania v plnom rozsahu zodpovedá za protiprávne konanie špecifikované vo výroku rozhodnutia a to bez ohľadu na ním uvádzané skutočnosti a námietky. Povinnosťou predávajúceho, ktorý konal pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, bolo zabezpečiť splnenie všetkých povinností tak ako mu to ukladá zákon. Za ich nesplnenie zodpovedá predávajúci bez ohľadu na zavinenie, teda zodpovedá za výsledok (objektívna zodpovednosť). Vykonanou kontrolou bolo nesporne preukázané porušenie zákona, pretože za riadne vykonaný kontrolný nákup nebol spotrebiteľovi vydaný doklad o

kúpe výrobku a to bezprostredne po zaplatení nákupu a vydání zakúpeného tovaru. Správny orgán prvého stupňa nepovažoval za opodstatnené námietky poukazujúce na neznalosť štátneho jazyka a nepochopenie úkonov a vyjadrení inšpektorov obchodnej inšpekcie, pretože zamestnanec žalobcu vlastnoručne napísal vysvetlivku k inšpekčnému záznamu a to v slovenskom jazyku a rovnako konateľ žalobcu vlastnoručne uviedol, že sa vyjadrí neskôr. V čase kontroly žiaden z prítomných nenamietal neznalosť slovenského jazyka a aj následné písomné vyjadrenia účastníka konania v danej veci boli vypracované v slovenskom jazyku. Správny orgán prvého stupňa preto na základe dostatočne preukázaného porušenia zákonných povinností obligatórne uložil žalobcovi sankciu vo forme peňažnej pokuty, pri určení výšky ktorej prihliadal na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia zákonnej povinnosti, spôsob a následky porušenia a zohľadnil aj význam dokladu o kúpe výrobku, tak, že túto uložil na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby.

4. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí z 26.10.2016, konštatoval, že po preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa ako aj odvolacích námietok účastníka konania nezistil dôvod na jeho zrušenie a skutkový stav v Inšpekčnom zázname zo dňa 20.08.2015 považoval za spoľahlivo zistený. Tvrdenia účastníka konania, t.j. žalobcu v podanom odvolaní vyhodnotil ako bezpredmetné a nemajúce vplyv na skutkové zistenia ako aj na jeho zodpovednosť za porušenie zákona.

5. K jednotlivým odvolacím námietkam proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu žalovaný uviedol, že konateľ účastníka konania ako aj jeho zamestnanec vedeli po slovensky a ovládajú slovenský jazyk, o čom svedčí, že vysvetlivky zo strany konateľa účastníka konania ako aj jeho zamestnanca v inšpekčnom zázname sú napísané v slovenskom jazyku. Aj keď týmto osobám štylizácia viet a gramatika robila problémy, nedokazuje to, že nerozumeli slovenskému jazyku a neporozumeli obsahu inšpekčného záznamu. Ich tvrdenie považoval žalovaný za účelové s cieľom zbaviť sa zodpovednosti za zistené porušenie zákonnej povinnosti. Z obsahu vlastnoručne napísanej vysvetlivky jasne a zrozumiteľne vyplýva, z akého dôvodu nebol vydaný doklad o kúpe. Svedčí to aj o tom, že zamestnanec žalobcu prítomný pri kontrole obsahu inšpekčného záznamu porozumel a rozumel aj samotnej kontrole. Žalovaný konštatoval, že tvrdenie o tom, že zamestnanec účastníka konania napísal do vysvetlivky len to, čo mu nadiktovali inšpektori SOI a nedovolili mu do vysvetlivky uviesť, že nerozumie slovenskému jazyku, v konaní pred správnymi orgánmi nebolo ničím preukázané. Účastník konania v priebehu celého správneho konania komunikoval s prítomnými inšpektormi SOI v slovenskom jazyku, k týmto úkonom sa mal možnosť vyjadriť a nebolo mu upreté žiadne jemu prislúchajúce právo. Žalovaný v tej súvislosti poukázal na obsah uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 157/2011-17, podľa ktorého (okrem iného) vyplýva, že : „*právo na poskytnutie tlmočníka je však podmienené vyhlásením účastníka konania, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie (I. ÚS 38/96, III. ÚS 39/01)*“ Zdôraznil, že ani konateľ účastníka a ani jeho zamestnanec prítomní pri kontrole nevyhlásili, že neovládajú jazyk, v ktorom sa konanie vedie a vo vyjadrení k inšpekčnému záznamu ako aj vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania uviedli iba to, že dobre nerozumejú slovenskému jazyku. K námietke o nezákonnosti postupu inšpektorov SOI žalovaný uviedol, že títo postupovali v zmysle príslušných ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorých pri kontrole je inšpektor okrem iného oprávnený vykonávať aj kontrolné nákupy, a to i nepriamo a pod utajenou identitou. Z uvedeného vyplýva, že správny orgán neporušil žiaden právny predpis a pri výkone kontroly

konal zákonným spôsobom. Z inšpekčného záznamu zo dňa 20.8.2015 jednoznačne vyplýva, že kontrola bola vykonaná za prítomnosti dvoch inšpektorov SOI a tvrdenie účastníka konania, že pri kontrolnom nákupe bol prítomný iba jeden inšpektor nie je žiadnym spôsobom preukázané. Z obsahu inšpekčného záznamu vyplýva celý priebeh vykonanej kontroly a je podpísaný oboma inšpektormi vykonávajúcimi kontrolu s tým, že títo inšpektori najprv vykonali kontrolný nákup a až následne sa preukázali služobným preukazom, pretože opačný spôsob by mohol zmariť výkon kontroly a vykonaný kontrolný nákup by tak už nemal skutočnú vypovedaciu hodnotu. Vychádzajúc z inšpekčného záznamu žalovaný konštatoval, že správnosť účtovania kontrolného nákupu bola odsúhlasená za prítomnosti konateľa účastníka konania, a to na základe cenovej informácie uvedenej na cenovke, preto námietka, že kontrolovanej osobe nebolo preukázané, že bol nejaký tovar v kontrolnom nákupe aj zakúpený, sa nezakladá na pravde. Samotná skutočnosť, že kontrolný nákup bol skonsumovaný, nespôsobuje nepreskúmateľnosť správnosti vyššie uvedených údajov. K otázke vysvetlenia pojmu „dostatočný čas na vydanie dokladu o kúpe“ žalovaný uviedol, že tento pojem je možné vysvetliť aj na základe ustanovenia § 8 ods.1 zákona č. 289/2008 Z.z. o používaní elektronickej registračnej pokladnice a o zmene a doplnení zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je podnikateľ povinný po zaevidovaní tržby v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici odovzdať kupujúcemu pokladničný doklad okrem kópie pokladničného dokladu ihneď po jeho vytlačení v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici. Uvedené svedčí o tom, že keď predávajúci zaeviduje tržbu v elektronickej registračnej pokladnici, je jeho povinnosťou ihneď odovzdať doklad o kúpe spotrebiteľovi. V preskúmvanej veci bolo podľa žalovaného dostatočne preukázané, že účastník konania túto povinnosť nesplnil a predmetný doklad o kúpe výrobku spotrebiteľovi nevydal v žiadnej forme. Uvedené vyplýva aj z vysvetlivky zamestnanca prítomného pri kontrole zaznamenananej v inšpekčnom zázname, kde uviedol: „Som bol unavený a mal som ľudí aj na terasu som musel ist vonku obsluhovať, mal som plne hlavu a normálne som zabudol dat bločki. Bločki stale davam.“ Žalovaný zároveň odmietol, aby táto vysvetlivka zamestnanca bola napísaná pod tlakom inšpektorov, alebo že by účastník nebol poučený o jeho práve odmietnuť podať vysvetlenie.

6. Žalovaný ďalej zdôraznil, že výrok uvedený v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa jasne uvádza miesto a čas spáchania skutku, jasne formuluje popis skutku s uvedením spôsobu jeho spáchania, preto je dostatočný a dostatočne špecifikovaný pre vymedzenie miesta, času a popisu skutku so spôsobom jeho spáchania, preto nemôže dôjsť k zámene s iným skutkom tak, ako to tvrdí účastník konania. Výrok napadnutého rozhodnutia korešponduje aj s jeho odôvodnením, ktoré má základ v spoľahlivo zistenom skutkovom stave. Protiprávnosť konania účastníka bola správnym orgánom jednoznačne preukázaná, preto prichádza do úvahy uloženie zákonnej sankcie. Ustanovenie § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa ukladá správnomu orgánu obligatórnu povinnosť pri zistenom porušení povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa uložiť pokutu, a od uloženia pokuty nemožno upustiť. Vo vzťahu k namietanému pochybeniu z dôvodu, že sa pred správnym orgánom neuskutočnilo ústne pojednávanie, žalovaný uviedol, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP, napr. Varela Assalino v. Portugalsko) neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitnosťou. Je potrebné zdôrazniť, že právo na

verejné prerokovanie trestných obvinení (v danom prípade správnych deliktov) Dohovor v čl. 6 zaručuje a priznáva v konaní pred „nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.“ Pre posúdenie povinnosti vykonať ústne pojednávanie aspoň na jednom stupni v konaní pred správnymi orgánmi je potrebné ustáliť, či tieto správne orgány spĺňajú pojem „nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom“. S poukazom na judikatúru ESĽP (rozhodnutie vo veci Coeme a ďalší v. Belgicko) žalovaný uzavrel, že správny orgán nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a teda verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. v danom prípade uskutočnenie ústneho pojednávania pred správnym orgánom nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom. K rovnakému záveru dospel Ústavný súd SR vo svojom uznesení (II.ÚS 134/2014), ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa voči rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiu, v ktorom sa vyslovil, že: „*Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého nenariadením ústneho prerokovania veci radou sťažovateľke nebola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny, či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu v podstatnej časti opierajúceho sa o rozhodnutie rady totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu... Podľa názoru Ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade Rada ako orgán výkonnej moci štátu totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (arguetum a simili P.L. ÚS 12/07).*“ Žalovaný vzhľadom na skutočnosť, že po preskúmaní predložených spisových materiálov zistil, že prvostupňový správny orgán dostatočne a spoľahlivo zistil skutkový stav a postupoval v konaní zákonným spôsobom, nevidel žiaden relevantný dôvod nariaďovať vo veci ústne pojednávanie.

7. Vo vzťahu k uloženej sankcii zdôraznil, že v zmysle § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa správny orgán uloží predávajúcemu za porušenie povinností ustanovených v označenom zákone pokutu až do výšky 66.400 eur. Pri určení výšky pokuty prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinností ako aj spôsob ich porušenia a následky. Účastník konania sa dopustil závažného porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa tým, že nevydal žiaden doklad o kúpe výrobku. Takýto doklad má nesporný význam pri uplatnení práv vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, a jeho absencia môže sťažiť, ba dokonca až zmariť spotrebiteľovi prípadné budúce uplatnenie svojich zákonných práv. Doklad o kúpe výrobku zároveň predstavuje jeden z najdôležitejších dôkazov o právnych vzťahoch medzi predávajúcim a spotrebiteľom, vyplývajúcich z prevažne anonymne uzatváraných kúpnych zmlúv. Keďže správny orgán uložil pokutu v spodnej hranici zákonnej sadzby, žalovaný sa stotožnil s názorom, že uložená pokuta je vzhľadom na jej represívno - výchovnú a preventívnu funkciu a to aj s prihliadnutím na zákonom stanovené medze a hľadiská primeranou a zároveň zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu a charakteru porušenia zákona.

8. V správnej žalobe z 15.12.2016 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu poukázal na skutkový stav vyplývajúci z administratívneho konania pred správnym orgánom prvého stupňa, ako aj žalovaným, a namietal, že obe rozhodnutia sú nezákonné a skutkový stav bol zistený nezákonným postupom, pretože tento bol zisťovaný u osoby, ktorá neovláda slovenský jazyk. V konaní pred správnymi orgánmi bol porušený Správny poriadok, pretože správny orgán nenariadil ústne pojednávanie. Tvrdil, že výrok prvostupňového rozhodnutia neobsahuje podstatné náležitosti a rozhodnutie nie je ani riadne odôvodnené. Na základe týchto skutočností rozhodnutie žalovaného sa stáva nepreskúmateľným, čím bol žalobca ukrátený na svojich právach a oprávnených záujmoch. Vyslovil presvedčenie, že dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného je aj chýbajúca žurnalizácia administratívneho spisu. Z týchto podstatných dôvodov žiadal rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

9. Vo vzťahu k žalobnému dôvodu, spočívajúcemu v tvrdení, že v konaní pred správnymi orgánmi bolo porušené žalobcovo právo na tlmočníka uviedol, že toto konanie sa viedlo len písomne a v jazyku, ktorému jediný konateľ a zamestnanec žalobcu dostatočne nerozumeli. Konateľ žalobcu síce uviedol do inšpekčného záznamu lámanou slovenčinou svoje strohé vyjadrenie, avšak tento úkon vykonal v rámci miestneho zisťovania s tým, že nebol náležite poučený. V správnom konaní vyhlásil, že neovláda dostatočne slovenský jazyk a uviedol, ktorému jazyku rozumie. Žalovaný napriek tomu v konaní nepoužil tlmočníka, preto takýmto postupom boli závažným spôsobom porušené ústavné práva žalobcu vyplývajúce z článku 34 ods. 2 písm. b/ a článku 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho procesné práva podľa platných právnych predpisov. Nesúhlasil so stanoviskom žalovaného k námietke uplatnenej v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, keď žalovaný uzavrel, že právo na poskytnutie tlmočníka je podmienené jeho vyhlásením, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie a konateľ účastníka konania, ani zamestnanec účastníka prítomní pri kontrole nevyhlásili, že neovládajú slovenský jazyk a vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania žalobca iba uviedol, že dobre nerozumie slovenskému jazyku, preto z uvedeného žalovaný vyvodil záver, že žalobca rozumie jazyku, v ktorom sa vedie konanie. Žalobca za podstatnú považoval tú skutočnosť, že konateľ žalobcu výslovne vyhlásil, že nerozumie jazyku, v ktorom sa konanie vedie a to už pri začatí správneho konania (vo svojom vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania), čím podľa jeho názoru bola naplnená skutková podstata doložky „*kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie*“. Podľa názoru žalobcu nemôže platiť domnienka žalovaného o porozumení jazyka, v ktorom sa konanie vedie len z toho, že v správnom konaní sa účastník písomne vyjadril v slovenskom jazyku. Žalobca považoval uvedenú vadu konania za vadu, ktorá má vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia.

10. V žalobnom dôvode spočívajúcom v tvrdení o povinnosti žalovaného žurnalizovať administratívny spis žalobca uviedol, že výsledkom každého konania, teda či už správneho alebo súdneho by malo byť spravodlivé rozhodnutie, ktoré vychádza z objektívne a spoľahlivo zisteného stavu, ktorý musí byť administratívne zaevidovaný v príslušnom spise. V danom prípade administratívny spis žalovaného nie je riadne žurnalizovaný, keď žalobca vychádzal z toho, že obe rozhodnutia správneho orgánu okrem spisovej značky neobsahujú aj čísla listov. Žurnalizovanie administratívneho spisu je podľa žalobcu podstatnou administratívnou činnosťou správneho orgánu pri jeho vedení, čo podporuje spravodlivý

správny proces. Vyslovil názor, že absencia žurnalizácie administratívneho spisu môže vytvárať priestor na manipuláciu s listinami, ktoré je možné zo spisu ľubovoľne vyberať, vkladať a to aj bez časovej chronologizácie, čo je v rozpore s ústavným právom účastníka konania na spravodlivý proces v správnom konaní. Dodal, že tento názor podporuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. 4Sžf/10/2010.

11. Žalobnú námietku spočívajúcu v práve účastníka konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia ako aj na presne špecifikovaný výrok rozhodnutia žalobca odôvodnil tým, že v rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné presne vymedziť, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov vo výroku rozhodnutia obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Ak správny orgán tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia neuvedie, svojím postupom poruší ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Namietal, že výroky rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa, ako aj žalovaného neobsahujú určenie, v ktorom čase mal byť kontrolný nákup vykonaný, a nie je konkrétne uvedený ani popis skutku a čas, v ktorom sa mali pracovníci správneho orgánu preukázať služobnými preukazmi. Čas vykonania kontrolného nákupu nevyplýva ani z odôvodnenia rozhodnutia. Žalobca sa z výrokov rozhodnutí správnych orgánov tak nedozvedel vyššie uvedené skutočnosti a nevyplýva z nich ani dôvod, pre ktorý musel pracovník žalovaného tovar zlikvidovať jeho konzumáciou. Z uvedených dôvodov podľa názoru žalobcu bola porušená zásada obsahovosti rozhodnutia, a vyslovil názor, že k naplneniu týchto požiadaviek nepostačuje iba samotný odkaz na inšpekčný záznam z vykonanej kontroly. Ďalej žalobca namietal, že žalovaný nepostupoval zákonným spôsobom, keď v odôvodnení rozhodnutia nie je uvedené, ktoré skutočnosti tvorili podklad jeho rozhodnutia. Tak isto v rozhodnutí neuviedol, ktoré podklady nepoužil v správnom konaní a ani neodôvodnil, prečo nebolo potrebné ich použiť. Žalovaný nedostatočne a príliš všeobecne konštatoval, že: „*správny orgán po preskúmaní všetkých podkladov pre rozhodnutie došiel k záveru, že za protiprávne konanie uvedené vo výroku rozhodnutia účastník konania v plnom rozsahu zodpovedá, a to bez ohľadu na ním uvádzané skutočnosti a námietky ...*“. Tieto skutočnosti považoval žalobca za dostatočné na zrušenie preskúmaného rozhodnutia, pretože samotný postup žalovaného pri odôvodňovaní rozhodnutia bol nezákonný. Vytýkal žalovanému, že po ukončení kontroly nebolo uskutočnené správne konania, v ktorom by žalobca mohol uplatniť svoje procesné práva, najmä už v prvostupňovom konaní predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby jeho návrhy uspeli a takisto sa zoznámil so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu a vyjadriť sa k nim (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 10Sžd/I 9/2011).

12. Žalobný dôvod spočívajúci v žalobcom zvýrazňovanej potrebe nariadiť v administratívnom konaní ústne pojednávanie, žalobca odôvodnil tým, že pri navrhovanom ústnom pojednávaní a výsluchu navrhovaných svedkov by došlo k spoľahlivému, dostatočnému a objektívnemu objasneniu veci a žalobca už od začiatku správneho konania (dokonca aj pred jeho začatím) spochybňoval tvrdenia inšpektorov zaznamenaných v inšpekčnom zázname a opakovane navrhol vec dôkladne, dostatočne a objektívne objasniť. O vykonaných dôkazoch pritom nebola správnym orgánom prvého stupňa spísaná riadna zápisnica (za účasti žalobcu, resp. jeho splnomocneného zástupcu) a v konaní pred správnym

orgánom sa nemohol vyjadriť k veci ústne, nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov a nemohol im klásť otázky, a to za situácie, že ústneho pojednávania s vopred nevzdal. Aj z judikatúry NS SR podľa žalobcu vyplýva záver: „*správny orgán je povinný procesné práva obvineného z priestupku plne rešpektovať a nie až vtedy, ak sa ich plnenia dožaduje*“. V konkrétnom prípade ide o nesporne vec trestného charakteru, výsledkom ktorej je sankcia za príslušný správny delikt, ktorá je vzhľadom aj na spoločenskú nebezpečnosť vyššia ako v priestupkových veciach. Bolo povinnosťou správnych orgánov už v konaní na prvom stupni nariadiť ústne pojednávanie a v prípade, že sa vo veci takto nepostupovalo, postup nemožno pokladať za súladný so zákonom. Potreba nariadenia ústneho pojednávania za takejto situácie vyplýva tak z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, judikatúry NS SR ako aj z nálezů Ústavného súdu SR č. 231/2010, ktorý sa výslovne týka žalovaného. Poukázal na to, že vzhľadom na splývanie úloh „žalobcu“¹ aj „sudcu“ v pozícii správneho orgánu zakotvila Rada Európy štandard ochrany práv obvineného v rovine administratívneho trestania a podľa článku 6 odporúčania R (91)1 je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie výboru ministrov Rady Európy č. (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Podľa názoru žalovaného, a to s poukazom na právnu náuku, žalovaný správnu úvahu o nariadení ústneho pojednávania v danej veci len zneužil.

13. K žalobnému dôvodu o nezabezpečení vykonania dôkazných prostriedkov a dôkazov žalobca uviedol, že inšpekčný záznam ako listinný dôkaz je prípustným dôkazným prostriedkom, musí byť však ako dôkaz aj riadne vykonaný. V danej veci žalovaný vôbec nenariadil ústne pojednávanie, ani neoznámil účastníkovi konania, že bude vykonávať dokazovanie mimo ústneho pojednávania. V prípade žalobcu teda ústne pojednávanie neprebehlo a inšpekčný záznam bol použitý len v rámci jeho citácií. Z týchto dôvodov namietal relevantnosť takéhoto dôkazu, keď samotný inšpekčný záznam nepostačuje na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci rozhodujúce. Ak chce žalovaný bezo zvyšku vyriešiť otázku poskytnutia dostatočného času na vydanie dokladu o kúpe, resp. presného času vykonania kontrolného nákupu a času preukázania sa služobnými preukazmi, alebo prítomnosti obidvoch inšpektorov pri vykonávaní kontrolného nákupu, tak tejto téme sa inšpekčný záznam nijako nedotýka. Podpisy v inšpekčnom zázname nie sú dôkazom, že pri vydávaní kontrolného nákupu boli prítomní obidvaja inšpektori tak, ako to uvádzal žalobca. Žalovaný nezdôvodnil, prečo uveril len obsahu inšpekčného záznamu a nie aj tvrdeniam žalobcu. Naďalej tvrdil, že kontrolný nákup vykonal iba jeden inšpektor a námietku v tomto smere žalovaný bez riadnej konfrontácie a prejednávania veci bezo zvyšku zamietol. Aj z doterajšej judikatúry vyplýva, že inšpekčný záznam nie je dôkazom neotrasiteľným, ale jeho závery môžu byť spochybnené dôkazmi vykonanými v správnom konaní, resp. účastníkom konania navrhnutými. Žalobca vytýkal aj nedostatočný obsah inšpekčného záznamu, pretože inšpektori správneho orgánu informačne nevyťažili účastníka konania a inšpekčný záznam je tak k preukázaniu skutku nedostačujúci. Tento záznam možno hodnotiť ako zmätočný, nepreskúmateľný a neurčitý a nemôže slúžiť ako dôkaz v správnom konaní, ani ako dôkaz pre vydanie napadnutého rozhodnutia. Všetky tieto skutočnosti smerujú k jednému záveru, a to o potrebe a nevyhnutnosti nariadiť ústne pojednávanie vo veci, ktoré by vnieslo nové skutočnosti pri zisťovaní skutkového stavu a účastníkovi konania by boli poskytnuté všetky možnosti na jeho obhajobu. V závere žalobca konštatoval, že postup prvostupňového správneho orgánu predstavoval protiústavný zásah do označeného základného práva, pretože žalobcovi objektívne znemožnil využiť jeho oprávnenia byť prítomný pri prerokovaní veci

(vrátane dokazovania) predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázky, využívať právnu pomoc v konaní alebo uplatniť opravné prostriedky, a teda z hľadiska konania ako celku ho správne orgány postavili do podstatne nevýhodnejšej pozície.

14. Súčasťou správnej žaloby žalobcu z 15.12.2016 bol aj návrh žalobcu na „odklad vykonateľnosti“ preskúvaného rozhodnutia (po obsahovej a právnej stránke ide o návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 SSP), o ktorom rozhodol správny súd uznesením z 03.07.2018 č.k. 7S/127/2016-39, že návrh žalobcu na odkladný účinok správnej žalobe zamietol.

15. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 26.05.2017 navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Vo vyjadrení zopakoval právnu argumentáciu uvedenú tak v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu ako aj v preskúvanom rozhodnutí a k jednotlivým žalobným dôvodom uvedeným v správnej žalobe, ktoré sú v podstate totožné s odvolacími námietkami proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, mimo toho, čo už uviedol v preskúvanom rozhodnutí, zaujal nasledovné stanovisko:

A/ Ústava Slovenskej republiky podľa článku 34 ods.2 písm. b/ občanom patriacim k národnostným menšinám alebo etnickým skupinám za podmienok ustanovených zákonom zaručuje okrem práva na osvojenie si štátneho jazyka aj právo používať ich jazyk v úradnom styku. Podľa článku 4 ods.7 Ústavy SR kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa ods. 2 má právo na tlmočníka. Medzi základné práva nepochybne patrí aj právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu, ktoré garantuje rovnaké postavenie účastníkov v konaní a takisto práva každého, kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie, a teda má právo na tlmočníka. Žalovaný zotrval na stanovisku, že právo na poskytnutie tlmočníka je podmienené vyhlásením účastníka konania, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie, pričom tak konateľ účastníka konania ako aj jeho zamestnanec prítomný pri kontrole nevyhlásili, že tomuto jazyku nerozumejú. Vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania uviedol konateľ iba to, že dobre nerozumie slovenskému jazyku, a to aj napriek tomu, že v správnom konaní v tomto jazyku komunikoval. Žalovaný zaujal stanovisko, že vo veci je rozhodujúcim, aby účastník konania porozumel podstate a matérii konania, ktoré sa proti nemu viedlo, čo v tomto prípade bolo splnené, a samotné vyjadrenie účastníka konania s vlastnoručným podpisom konateľa nevzbudzuje žiadne pochybnosti o dostatočnej úrovni porozumenia slovenskému jazyku. Žalovaný poukázal aj na to, že žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť už od 09.03.2004 a vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania ako aj odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa boli podané priamo žalobcom (teda nie prostredníctvom zástupcu) a v slovenskom jazyku, a práve z týchto skutočností možno vyvodiť záver, že táto jeho námietka žalobcu je účelová.

B/ Ďalej uviedol, že administratívny spis je žurnalizovaný od začiatku, pričom spisom sa vo všeobecnosti rozumie súbor všetkých písomností zhromaždených správnym orgánom vzťahujúcich sa k tejto istej veci. Písomnosti sa do spisu zakladajú v takom poradí, v akom za sebou časovo nasledujú. Postup pri prijímaní zásielok, ich evidovaní, pridelovaní čísla spisu, postup pri jeho vybavovaní, vyradovaní a ďalšie náležitosti spisu už upravujú smernice

Ministerstva vnútra SR. Žalovaný zdôraznil, že ani žalobca a ani jeho právny zástupca do spisu nenahliadli, a preto ani nemôžu mať vedomosti o tom, či spis je alebo nie je žurnál izovaný.

C/ Výrok preskúmaného rozhodnutia obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a obsah skutkovej vety zvolený tak prvostupňovým ako aj druhostupňovým správnym orgánom je formulovaný presne a určite. Z preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že vo výroku sú presne a nezameniteľne identifikované skutky, ktoré sú podľa správneho orgánu porušením § 16 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Vo výroku je konkretizovaný aj účastník konania, kontrolný orgán, čas a miesto výkonu kontrol, stručné popísanie skutkového stavu ako aj ustanovenie právneho predpisu, ktoré bolo porušené, čím bola daná nezameniteľnosť skutku. Výroková časť napadnutého rozhodnutia obsahuje čas spáchania správneho deliktu, ktorý je vyjadrený dátumom kontroly, vo výroku je tiež uvedené miesto spáchania správneho deliktu, ktorým je prevádzkareň účastníka konania. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje logickú a právnu argumentáciu, ktorá aj priemernému adresátovi umožňuje pochopiť, na základe akých skutočností bol zistený skutkový stav, ako boli aplikované jednotlivé právne normy a vyvedené právne závery vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovej časti rozhodnutia. Rozhodnutia tak prvostupňového ako aj druhostupňového správneho orgánu boli účastníkovi konania nepochybne z hľadiska popisu skutkových zistení, vykonaných dôkazov a aplikácie právnej normy zrozumiteľné. Žalobca od začiatku správneho konania nemal žiadnu pochybnosť o tom, o akom skutku je vedené správne konanie. Žalovaný ďalej dodal, že inšpektori SOI vystupujú pri kontrolných zisteniach v postavení bežného spotrebiteľa, a až po realizácii kontrolného nákupu sa preukážu preukazom, ktorý ich ku kontrole oprávňuje. Na podporu svojich tvrdení žalovaný dal do pozornosti aj právne názory vyslovené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžo/286/2015 zo dňa 25.01.2017, ktoré stanovuje kritéria pre určitosť a konkrétnosť výroku rozhodnutia správneho orgánu.

D/ Vo vzťahu k tvrdeniam, že žalovaný napadnutom rozhodnutí neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, žalovaný poukázal na to, že z ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku nevyplýva správnomu orgánu povinnosť v rozhodnutí na jednom mieste taxatívne vymenovať všetky podklady pre vydanie rozhodnutia, ale účel predmetného ustanovenia je splnený, ak z obsahu rozhodnutia vyplýva, aká skutočnosť bola podkladom pre jeho vydanie. Relevantné je uviesť skutočnosti, ktoré boli pre rozhodnutie správneho orgánu podkladom a Správny poriadok v danom smere rieši materiálnu stránku veci, keď samotné podklady, z ktorých dané skutočnosti vychádzajú sú obsiahnuté v príslušnom spisovom materiáli, do ktorého má žalobca možnosť v priebehu správneho konania nazrieť. V danom prípade je nesporné, že hlavným podkladom pre vydanie rozhodnutia bol Inšpekčný záznam z kontroly zo dňa 20.08.2015 a v ňom zistené nedostatky.

E/ Žalovaný zdôraznil, že správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Z dikcie zákona preto vyplýva, že ústne pojednávanie sa musí uskutočniť len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo správny orgán ústne pojednávanie nariadi. Posúdenie vhodnosti resp. potreby nariadenia ústneho pojednávania neprislúcha žalobcovi, ale správnomu orgánu, a to len vtedy, pokiaľ bude mať ústne pojednávanie svoje opodstatnenie. Žalovaný mal za to, že postup ako aj rozhodnutie správneho orgánu sú zákonné, pretože zvolením administratívnej formy konania postupoval v súlade so Správnym poriadkom.

Vykonanie pojednávania pred správnym orgánom predstavuje ďalšie dodatočné náklady a správny orgán finančne zaťažuje, pričom jeho nariadenie v prípadoch, kedy vzhľadom na dostatočne zistený skutkový stav veci nie je nevyhnutné, by bolo v rozpore so zásadami rýchlosti, hospodárnosti a efektívnosti správneho konania. Hospodárnosť sa posudzuje nielen z finančného, ale aj časového hľadiska a žalovaný považuje za neefektívne nariadovať ústne pojednávanie vtedy, keď toto už nemôže prispieť k ďalšiemu objasneniu veci. Žalovaný vyslovil názor, že ak by aj bolo nariadené ústne pojednávanie, nezmenilo by to skutkový stav zistený v čase kontroly vykonanej inšpektormi SOI. Uvedené názory potvrdzuje ja rozsudok NS SR vo veci vedenej pod sp.zn. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016, v ktorom sa zdôrazňuje aj tá skutočnosť, že v konaní o správnych deliktach sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania. Žalovaný mal za to, že v danom prípade bolo dostatočne preukázané, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť uvedenú v § 16 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa, keď nevydal inšpektorom v postavení spotrebiteľa doklad o kúpe výrobku v žiadnej forme, čo potvrdzuje aj vysvetlivka zamestnanca prítomného pri kontrole zaznamenaná v inšpekčnom zázname. Zodpovednosť predávajúceho (t.j. žalobcu) za porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa je objektívna, a teda žalobca zodpovedá za protiprávne konanie tak seba ako aj svojho zamestnávateľa bez ohľadu na zavinenie, resp. iné okolnosti, v dôsledku ktorých došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu. Žalovaný zdôraznil, že rozhodujúcim pre ustálenie skutkového stavu nie je kvantita dôkazov preukazujúcich protiprávne konanie, ale ich zhromaždenie v nevyhnutne potrebnom rozsahu tak, aby bolo porušenie zákona dostatočne preukázané. Vo vzťahu k právu účastníka konania na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalovaný zaujal stanovisko, že v tomto prípade žalovaný ako orgán štátnej správy podľa § 3 ods.2 zákona č. 128/2002 o štátnej kontrole trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa článku 6 ods.1 Dohovoru. Požiadavky Dohovoru sú v slovenskej právnej úprave zabezpečené inštitútom správneho súdnictva, v ktorom súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. K uplatňovaniu trestnoprávných zásad v rámci správneho trestania žalovaný dodal, že v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR pri zachovaní zdravého rozumu a s istou mierou voľnosti nemožno vyžadovať všetky trestnoprávne štandardy bezo zvyšku, pretože administratívne trestanie neprináša taký zásah do práv konkrétneho subjektu, ako je to v trestnej veci.

F/ V závere vyjadrenia zhrnul, že všetky úkony správnych orgánov boli podľa jeho názoru vykonané v súlade so zákonom a ich rozhodnutia v tejto veci obsahujú všetky zákonné náležitosti potrebné k tomu, aby boli riadne preskúmateľné. V priebehu celého správneho konania bol žalobca oboznamovaný so všetkými uskutočnenými úkonmi, a žalovaný postupoval v súlade so zákonom č. 128/2002 o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa. Osoba prítomná pri kontrole prevádzky počas kontroly nijako nenamietala skutkové zistenia a ani vo vysvetlivke k inšpekčnému záznamu neoznačila opis kontrolou vytýkaného nedostatku za nepravdivý. Žalovaný nepovažoval za potrebné vykonať dôkaz výsluchom, pretože skutkový stav mal spoľahlivo preukázaný a dostatočný na ustálenie právneho záveru vo veci.

16. Žalobca v reakcii na výzvu súdu podľa § 106 ods.1 posledná veta Správneho súdneho poriadku (SSP) v písomnom vyjadrení z 28.07.2017 (replika) zotrval na svojej argumentácii uvedenej v správnej žalobe a v podstate zopakoval žalobné dôvody s tým, že

naďalej považuje skutkový stav za nedostatočne a nespoľahlivo zistený, z ktorého dôvodu nebolo možné zo strany správnych orgánov vo veci rozhodnúť objektívne a spravodlivo.

17. Krajský súd v Košiciach ako správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie v právnych medziach žaloby (§ 182 ods.1 písm. e/ SSP) ako aj v procesnoprávnom režime žaloby vo veciach správneho trestania (§ 194 a nasl. SSP), oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa, ako aj s obsahom skutkovej a právnej argumentácie uvedenej v jednotlivých podaniach účastníkov konania doručených správneému súdu v priebehu súdneho preskúmvacieho konania a dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Správny súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, a to na základe zistenia o splnení procesnoprávnych podmienok pre takýto procesný postup (§ 182 ods.1 písm. g/, § 105 ods. 2 písm. a/ SSP).

18. Správny súd konštatuje, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa vyplýva obsah a závery administratívneho konania, v ktorom správne orgány oboch stupňov konštatovali u žalobcu porušenie právnej povinnosti uvedenej v § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby, a to na základe zistenia, že pri kontrole vykonanej inšpektormi SOI dňa 20.08.2015 v prevádzkovej jednotke žalobcu: Cukráreň ART, Hlavná 107 v Košiciach žalobca nevydal spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku (zákusok Figaro 150 g - 1 ks) v hodnote 1,50 eur v žiadnej forme. Konkrétne dôvody pre vyvodenie administratívno-právnej zodpovednosti žalobcu za porušenie ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. v právnej nadväznosti na ustanovenie § 24 ods. 1 uvedeného zákona vyplývajú z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, tak ako sú zhrnuté aj v odôvodnení tohto rozsudku.

19. Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

20. Podľa článku 34 ods. 2 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky, občanom patriacim k národnostným menšinám alebo etnickým skupinám sa za podmienok ustanoveným zákonom zaručuje okrem práva na osvojenie si štátneho jazyka aj právo používať ich jazyk v úradnom styku.

21. Podľa článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

22. Podľa článku 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka.

23. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedený: a/ obchodné meno a sídlo predávajúceho, prípadne miesto podnikania fyzickej

osoby, b/ adresa prevádzkarne, c/ dátum predaja, d/ názov a množstvo výrobku alebo druh služby, e/ cena jednotlivého výrobku alebo služby a celková cena, ktorú spotrebiteľ zaplatil.

24. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66.400,- eur; za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166.000,- eur. Pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosti porušenia povinností, spôsob a následky porušenia povinností (§ 24 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.).

25. Podľa § 27 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vzťah k správemu poriadku), na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

26. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z. o používaní elektronickej registračnej pokladnici a o zmene a doplnení zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, podnikateľ je povinný po zaevidovaní tržby v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici odovzdať kupujúcemu pokladničný doklad okrem kópie pokladničného dokladu ihneď po jeho vytlačení v elektronickej registračnej pokladnici alebo vo virtuálnej registračnej pokladnici; iný doklad vyhotovený elektronickeou registračnou pokladnicou alebo virtuálnou registračnou pokladnicou o prijatí tržby podnikateľ nesmie kupujúcemu odovzdať. Pokladničný doklad obsahuje najmenej tieto povinné údaje: a/ daňový kód elektronickej registračnej pokladnice alebo kód virtuálnej registračnej pokladnice, b/ daňové identifikačné číslo, ak podnikateľ nie je platiteľom dane z pridanej hodnoty, c/ identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty, ak podnikateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty, d/ ochranný znak, e/ poradové číslo od poslednej dennej uzávierky, f/ dátum a čas vyhotovenia pokladničného dokladu, g/ označenie tovaru alebo označenie služby, množstvo tovaru alebo rozsah služby a priradenie sadzby dane z pridanej hodnoty, okrem prípadu, ak platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatňuje osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa osobitného predpisu, h/cenu tovaru alebo cenu služby, i/ obchodné meno, sídlo alebo miesto podnikania podnikateľa a predajné miesto, ak je odlišné od sídla alebo miesta podnikania, j/ základ dane z pridanej hodnoty, ak podnikateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty v členení podľa sadzieb, okrem prípadu, ak platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatňuje osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa osobitného predpisu, k/ sadzbu dane z pridanej hodnoty alebo údaj o oslobodení od dane z pridanej hodnoty, ak podnikateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty v členení podľa sadzieb, okrem prípadu, ak platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatňuje osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa osobitného predpisu, l/ výšku dane z pridanej hodnoty spolu, ak podnikateľ je platiteľom dane z pridanej hodnoty v členení podľa sadzieb, okrem prípadu, ak platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatňuje osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa osobitného predpisu, m/ zaokrúhlenie ceny, n/ celkovú sumu platenej ceny, o/ ďalšie údaje, ktorých uvedenie vyplýva z osobitného predpisu.

27. Súčasťou predloženého administratívneho spisu správneho orgánu prvého stupňa

je Inšpekčný záznam z kontroly vykonanej dňa 20.08.2015 o 20,15 hod, v ktorom sa konštatuje, že uvedeného dňa bola vykonaná kontrola inšpektormi SOI č. preukazov 941 a 929 u kontrolovanej s osoby ART-ES, s.r.o., Hlavná 107, Košice, na prevádzke Cukráreň ART na tej istej adrese, kde z jeho obsahu vyplýva, že inšpektori vykonali kontrolný nákup za účelom overenia správnosti účtovania a vydávania dokladov o kúpe, ktorý im bol účtovaný obsluhujúcim predavačom ... a to - 1 ks zákusok Figaro 150g á 1,50 eur, účtovaný v uvedenej sume, pričom správnosť účtovania bola odsúhlasená za prítomnosti konateľa ..., na základe cenovej informácie uvedenej na cenovke. Z jeho obsahu ďalej vyplýva, že za riadne zakúpený kontrolný nákup inšpektorom nebol vydaný doklad o kúpe v žiadnej forme, pričom bol ponechaný dostatočný čas na jeho vydanie. V čase kontroly sa v prevádzkarni nachádzala funkčná elektronická registračná pokladnica. Zakúpený výrobok bol skonsumovaný a inšpektorom suma 1,50 eur preto nebola vrátená. V zázname je výslovne uvedené, že s jeho obsahom bol oboznámený tak konateľ žalobcu ..., ako aj predavač ..., ktorý vo vysvetlivke vlastnoručne uviedol : „*som bol unavený a som mal ľudí aj na terasu som musel ist vonku obsluhovať mal som plne hlavu a normálne som zabudol dat bločki. Bločki stale davam*“, a uvedené vyjadrenie aj vlastnoručne podpísal. Konateľ žalobcu v zázname vlastnoručne uviedol : „*vijadrim se neskvor*“, a uvedené aj vlastnoručne podpísal. V nadväznosti na to boli žalobcovi uložené pokyny a opatrenia spočívajúce v uložení povinností vydávania dokladov o kúpe pre spotrebiteľa v každom prípade.

28. V okolnostiach danej veci sa javí potrebným zdôrazniť, že právna zodpovednosť účastníka konania vyplývajúca z porušenia ustanovenia § 16 ods. 1 v nadväznosti na ust. § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa je objektívnou zodpovednosťou za nesplnenie právnych povinností v právnych vzťahoch týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, pôsobí teda objektívne, bez ohľadu na zavinenie.

29. Vo vzťahu k namietaným nedostatkom pri zisťovaní skutkového stavu je potrebné uviesť, že podľa názoru správneho súdu správne orgány preukázali skutkový stav, ktorý bol braný ako základ pre následne právne posúdenie veci dostatočným spôsobom a jednoznačné závery o spáchaní správneho deliktu vyplývajú najmä pripojeného Inšpekčného záznamu z vykonanej kontroly zo dňa 20.08.2015, ktorý je podpísaný tak inšpektormi Slovenskej obchodnej inšpekcie, a tiež aj pracovníkom žalobcu a jeho konateľom.

30. Tak, ako je už vyššie konštatované, z jeho obsahu nesporne vyplýva, že zo strany inšpektorov došlo ku kontrolnému nákupu a tiež aj to, že obsluhujúci predavač nevydal kupujúcim inšpektorom v postavení spotrebiteľov doklad o kúpe. Ak žalobca tvrdil, že kontrolovanej osobe nebolo preukázané, že tovar bol v kontrolnom nákupe zakúpený, tak z obsahu inšpekčného záznamu vyplýva zakúpenie konkrétneho výrobku (1 ks zákusok Figaro v cene 1,50 eur), s tým, že správnosť jeho účtovania bola odsúhlasená za prítomnosti konateľa účastníka konania a to na základe cenovej informácie uvedenej na cenovke. Samotné skonsumovanie výrobku v týchto súvislostiach nie je rozhodujúce, pretože existencia výrobku a jeho zakúpenie, t.j. uzavretie konkrétnej kúpnej zmluvy medzi žalobcom a inšpektormi, o kúpe konkrétneho výrobku bolo dostatočne preukázané (v tomto smere v inšpekčnom zázname ani zamestnanec žalobcu a ani jeho konateľ nevzniesli žiadne námietky a konštatovaný skutkový stav nerozporovali). Podľa názoru súdu neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že správny orgán nepreukázal, že pracovníkovi žalobcu bol poskytnutý

dostatočný čas na vydanie dokladu o kúpe (či už výstup z elektronickej registračnej pokladnice, alebo tzv. paragon). V tej súvislosti je potrebné zdôrazniť, že po zakúpení výrobku bolo povinnosťou obsluhujúceho personálu túto skutočnosť zaevidovať v elektronickej registračnej pokladnici, nachádzajúcej sa v kontrolovanej prevádzke (§ 8 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z.z. o používaní elektronickej registračnej pokladnici a o zmene a doplnení zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov) a kupujúcemu ihneď po jeho vytlačení ho aj odovzdať kupujúcemu, čo sa však nestalo. Zo samotného vyjadrenia pracovníka žalobcu k inšpekčnému záznamu vyplýva, že v čase kontrolného nákupu toho mal veľa, zabudol na to, ale ináč bločky vždy vydáva. Z tohto jeho opisu rozhodujúcich skutočností preto nesporne vyplýva, že tento pracovník aktívne nevykonával žiadne kroky k tomu, aby takýto doklad kontrole vydal a jeho nekonaním pri vydaní kontrolného dokladu o nákupe aj došlo k spáchaniu správneho deliktu. Neobstojí ani námietka žalobcu, že vysvetlivka pracovníka žalobcu bola napísaná pod tlakom inšpektorov, alebo, žeby nebol poučený o jeho práve odmietnuť podať vysvetlenie, pretože v tomto smere žalobca nenavrhol a neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by spochybnili žalovaným ustálený skutkový stav. Žalobca ničím nepreukázal ani tvrdenie o tom, že na začiatku kontroly a pri kontrolnom nákupe bol prítomný iba jeden z inšpektorov, a v tomto smere nenavrhol žiadne dokazovanie, ktoré by takúto skutočnosť bolo spôsobilé preukázať. Aj v tomto smere preto správny súd považuje námietku žalobcu za nedôvodnú.

31. K otázke tlmočníka v konaní pred správnym orgánom je potrebné uviesť, že právne predpisy Slovenskej republiky priznávajú tým, ktorí vykonajú vyhlásenie, že neovládajú slovenský jazyk právo na tlmočníka, čo potvrdila vo svojich záveroch aj judikatúra tak US SR, ako aj NS SR. V preskúmvanej veci zo strany pracovníka žalobcu ako aj konateľ a k takémuto vyhláseniu nedošlo, a v inšpekčnom zázname obaja napísali vlastnoručne svoje vyjadrenie, resp. stanovisko, že sa konateľ vyjadrí neskôr. Aj keď tieto vlastnoručné zápisy obsahujú gramatické chyby a sú štylisticky nedokonalé a miestami aj nesprávne, ich obsah je zrozumiteľný a jednoznačný a vyjadruje ich momentálne stanovisko. Z uvedeného nie je možné uzavrieť, žeby tak pracovník žalobcu ako aj jeho konateľ nerozumeli priebehu kontroly inšpektormi SOI, resp. aby nechápali, akého porušenia zákona sa dopustili. Je potrebné zdôrazniť aj nesporný fakt, že žalobca podniká na území SR od roku 2014, a štatutárnym zástupcom tejto spoločnosti je totožná osoba od jej vzniku až doteraz. Je preto takmer nemožné, aby po tak dlhom čase pobytu na území SR, ako aj aktívneho podnikania konateľ žalobcu nerozumel slovenskému jazyku v dostatočnej miere pre pochopenie okolností vykonanej kontroly. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery správny súd tento žalobný dôvod vyhodnotil ako neopodstatnený.

32. V nadväznosti na závery týkajúce sa zisťovania skutkového stavu danej veci bolo povinnosťou správneho súdu vyhodnotiť aj zásadnú námietku žalobcu, ktorou sa domáhal nariadenia ústneho pojednávania v rámci administratívneho konania, na ktorom by podľa jeho názoru malo dôjsť ku konfrontácii medzi zamestnancom žalobcu, resp. konateľom a inšpektormi vykonávajúcimi kontrolu dodržiavania právnych predpisov pri ochrane spotrebiteľa.

33. Správny súd poukazuje na to, že podľa § 21 ods. 1, prvá veta správneho poriadku (ústne pojednávanie) správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci,

najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správneho orgánu. Z citovaných ustanovení správneho poriadku vyplýva právna povinnosť správneho orgánu nariadiť ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu. Ide o tzv. demonštratívny právny výpočet dôvod, pre ktoré správny orgán nariaďuje ústne pojednávanie. Je však pritom zrejmé, že správny orgán sa má v rámci svojej úvahy a oprávnenia vyplývajúceho z dikcie § 34 Správneho poriadku riadiť ustanovením § 3 ods. 3 správneho poriadku, podľa ktorého je povinný použiť najvhodnejšie prostriedky vedúce k správneho vybaveniu veci. Je zároveň povinnosťou správneho orgánu vyplývajúcou zo znenia § 32 ods. 1 správneho poriadku zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné doklady pre rozhodnutie. Správny orgán má v každom jednotlivom prípade v konkrétnej administratívnej veci vo svojej úvahe vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a má nariadiť ústne pojednávanie v prípade, ak bude mať svoje opodstatnenie, t.j. predovšetkým ak ústne pojednávanie môže prispieť k objasneniu skutkových okolností prípadu. Spravidla je to vtedy, ak v konaní vystupujú účastníci konania s protichodnými záujmami, keď treba vypočúvať svedkov, resp. vykonávať iné dôkazy, a tiež ústne pojednávanie poskytne najvhodnejšiu príležitosť na to, aby všetky osoby, ktoré majú zákonné právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní, t.j. účastníci konania mohli v rámci neho realizovať svoje procesné práva (správny poriadok, Komentár Doc. Soňa Košičiarová, PhD.).

34. Vychádzajúc z daného právneho rámca pre posúdenie povinnosti správneho orgánu v konkrétnej administratívno-právnej veci v konaní nariadiť ústne pojednávanie súd v prvom rade poukazuje na dôkazné závery vyplývajúce z inšpekčného záznamu obsiahnutého v administratívnom spise správneho orgánu prvého stupňa, ktoré aj s prihliadnutím na obsah vyjadrenia predavača ... vytvorili v administratívnom konaní dôkazný stav majúci svoju oporu v záznamoch inšpektorov SOI. Za daného dôkazného stavu, podľa názoru súdu nemožno správneho orgánom vytknúť v rámci procesnoprávnej úvahy o možnosti nariadenia ústneho pojednávania záver o jeho nepotrebnosti, dôkaznej nadbytočnosti, a teda takom dôkaznom postupe, ktorý nemôže mať právny potenciál pre zmenu dovtedajších dôkazných záverov.

35. Správny súd za nedôvodnú považoval aj ďalšiu žalobnú námietku vytýkajúcu správneho orgánom oboch stupňov nedostatky vo výrokovej časti a odôvodnení rozhodnutí v preskúmvanej právnej veci. Pokiaľ ide o výrokovú časť prvostupňového rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach z 23.11.2015, z obsahu výroku tohto rozhodnutia je zrejmé, vecné, časové aj miestne vymedzenie skutku, za ktorý uvedený správny orgán vyvodil voči žalobcovi administratívno-právnu zodpovednosť. Potvrdením uvedeného rozhodnutia preskúmvaným rozhodnutím žalovaného z 26.10.2016 nedošlo k zmene skutkových zistení vyplývajúcich z dôkazného stavu, ani k zmene právnych záverov súvisiacich s právnou kategorizáciou administratívneho deliktu s uvedením konkrétnych ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z., o ktoré tak správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný opreli odôvodnenie svojich rozhodnutí. Ustálená judikatúra Najvyššieho súdu v SR pritom opakovane zdôrazňuje účel vecného, časového a miestneho vymedzenia skutku v právnych veciach administratívneho trestania, ktorým je zamedzenie nožnej zámeny, nejasností, alebo iných negatívnych následkov súvisiacich s nekonkrétnym obsahom výrokovej časti a odôvodnenia administratívneho rozhodnutia. V preskúmvanej právnej veci však rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov obsahujú vo výrokovej časti a v

odôvodneniach konkrétne údaje vzťahujúce sa na preskúvanú právnu vec, teda skutkové zistenia vyplývajúce z obsahu Inšpekčného záznamu z 20.08.2015, skutkové a právne vyporiadanie sa s tvrdeniami účastníka konania v priebehu administratívneho konania a všetky právne závery vyplývajúce z dokazovania vykonaného v súlade s ustanovením § 34 správneho poriadku. Rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je podľa názoru správneho súdu v súlade s ustanovením § 46 správneho poriadku, podľa ktorého rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Vo vzťahu k žalobou napadnutému rozhodnutiu z 26.10.2016 súd zároveň uvádza, že z obsahu jeho odôvodnenia je zrejmé, že žalovaný sa pri dodržaní všetkých náležitostí rozhodnutia dôsledne vyrovnal aj s návrhmi a námietkami žalobcu uvedenými v riadnom opravnom prostriedku, vrátane jeho požiadavky na nariadenie ústneho pojednávania. Skutok, tak ako ho špecifikoval vo výroku rozhodnutia správny orgán prvého stupňa a v potvrdzujúcom rozhodnutí žalovaný je dostatočným spôsobom opísaný, konkrétny a nie je zameniteľný s iným, sa to aj napriek tomu, že vo výroku nie je uvedený konkrétny čas, kedy došlo ku kontrolnému nákupu. Z rozhodnutia žalovaného sú však zrejmé okolnosti, za akých došlo ku kontrolnému nákupu a tie zodpovedajú tomu, čo je zachytené v Inšpekčnom zázname. Skutok preto bol dostatočne vecne, časovo ako aj miestne vymedzený tak, aby nebolo možné ho zameniť za iný.

36. Nedôvodnou je podľa názoru súdu aj námietka vytykajúca správne orgánu prvého stupňa a žalovanému nedostatky ohľadom žurnalizácie administratívneho spisu. Administratívny spis predložený správne orgánu totiž obsahuje všetky listiny, vzťahujúce sa na administratívne konanie, chronologicky usporiadané s ich očíslovaním a zároveň obsahový prehľad administratívneho spisu s označením názvu písomností v ňom obsiahnutých. Jednotlivé doklady tohto spisu sú číslované v časovom a logickom slede, čím nevznikol žiaden priestor na manipuláciu s týmto spisom v zmysle neskoršieho vyberania, resp. dopĺňania tohto spisu a žalobca v tomto smere ani žiadne takéto konania netvrdil.

37. V závere správny súd konštatuje, že na základe dostatočne zisteného a preukázaného skutkového stavu správne orgány v rámci správneho trestania za správny delikt podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložili žalobcovi peňažnú pokutu v dolnej hranici zákonnej sadzby a výšku tejto pokuty aj dostatočne odôvodnili v zmysle kritérií uvedených v ust. § 24 ods. 5 označeného zákona.

38. Správny súd zvažil všetky vyššie uvedené skutočnosti a dospel k záveru, že správna žaloba žalobcu nie je dôvodná, preto žalobu jednomyselne (§ 139 ods. 4 SSP, § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 01.05.2011) podľa § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol.

39. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods.1, § 168 SSP tak, že účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože žalobca nemal vo veci celkom a ani v časti úspech, preto nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému voči žalobcovi nevznikli dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na

Krajskom súde v Košiciach v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva a návrh výroku rozhodnutia.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom, ak má sám vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

V Košiciach dňa 28. marca 2018

JUDr. Tamara Sklenárova
predsedníčka senátu

JUDr. Juraj Tymko
člen senátu

JUDr. Pavol Tkáč
člen senátu

Za správnosť vyhotovenia: